

Artikel van de maand – Juli 2011

Missiologische waarnemingen in het NT (3) – 2 Korinthiërs

Door Dr. Steef van 't Slot

Paulus vond een open deur voor werk in Troas, maar verliet de stad toen hij geen rust vond vanwege Titus' afwezigheid.¹ Later in deze brief begrijpen we waarom. Hij was minder bezorgd over Titus dan over de situatie in Korinthe, waar hij hem heengestuurd had. De reden was zijn eigen gespannen verhouding met die gemeente. Toen Paulus naar Macedonië ging en daar van Titus goed nieuws uit Korinthe kreeg, had hij weer rust.² Gespannen verhoudingen weerhielden zelfs hem ervan te genieten van door God gegeven

werkmogelijkheden!

Er is troost voor zendingen die worstelen met een plaatselijke taal, en zich daarin nog niet goed kunnen uitdrukken. De oplossing is een geur van Christus te zijn.³ Als onze houding, karakter en gedrag vriendelijk, liefhebbend en bewogen zijn, kunnen mensen 'Christus in ons ruiken' voordat we over Hem en Zijn werk kunnen spreken. Eenzelfde analogie is: een 'brief van Christus te zijn ... leesbaar voor iedereen',⁴ want *zijn* gaat vooraf aan *doen* en *wandel* aan het *woord*. Mensen merken het werk van de Geest door jou op, ook zonder woorden.

Wanneer we ons als zendingen met succes door het mijnenveld van moeilijke interculturele uitdagingen hebben gemanoevreerd, kunnen we slechts zeggen dat onze bekwaamheid Gods werk in ons is,⁵ en Zijn gave. Het is een wonder, en niets om over op te scheppen.

Zendingen moeten bedenken dat, na alle pogingen mensen tot Christus te leiden, er altijd nog zullen zijn wier ogen afgeschermd zijn tegen geestelijke zaken en hun harten verhard.⁶ Onthoud wie de ware vijand is die het ongelovige verstand verblindt: de god van deze eeuw,⁷ die alle tegenstand tegen Christus' Koninkrijk inspireert. Geestelijk strijd moet niet worden verwaarloost,⁸ vooral waar Koninkrijks grenzen worden verlegd door onbereikten te bereiken.

Door Christus te prediken bevestigen we Zijn uniciteit en enige weg tot redding.⁹ Er is geen andere weg. Het compromitteren van die waarheid vernietigt de noodzaak tot wereldzending. Paulus verbindt hieraan een analogie met de schepping. Licht verdrijft duisternis, zoals Christus, het Licht der wereld, duisternis uit mensenharten verdrijft en hen herschept naar Zijn

¹ 2 Kor. 2:12,13

² 7:5-16

³ 2:15

⁴ 3:2,3

⁵ 3:5,6

⁶ 4:3

⁷ 4:4

⁸ Ef. 6:10-20

⁹ 2 Kor. 4:4b; Joh. 14:6

beeld. Op dezelfde wijze zendt Hij Zijn zendingen de duisternis in: 'Zoals de Vader Mij gezonden heeft, zend Ik u'.¹⁰ Dit vers verbindt de christologie met de missiologie in de brief.

'Daar wij dan weten, hoezeer de Heer te vrezen is, trachten wij de mensen te overtuigen'¹¹ rekent af met 'compromis-evangelisatie'. *Aanwezigheidsevangelisatie*, (slechts christelijke tegenwoordigheid) noch *verkondigingsevangelisatie* (alleen prediking) voldoet. Op relaties gebaseerde *overtuigingsevangelisatie* is nodig. Dat is dialoog, bijna ruziënd met mensen om ze te overtuigen. Natuurlijk kan slechts de Heilige Geest werkelijk overtuigen.¹² Maar als we de Heer vrezen en overtuigd zijn van Zijn gelijk, zullen we er meer aan doen om mensen te redden. Paulus zegt dat Christus' liefde ons dringt:¹³ Hij stierf voor ons en daarom moeten we evangelisatie en zending serieuzer nemen, mensen smekend om zich door Christus met God te verzoenen. Deze bediening der verzoening is aan ons toevertrouwd.¹⁴

We moeten ons dringend het 'nu-aspect'¹⁵ van wereldzending gaan realiseren. Het tijdperk van genade duurt niet eindeloos.¹⁶ Landen sluiten voor het evangelie. Vervolging neemt toe.¹⁷ Zekere oordelen vinden al plaats. Eeuwige zaken moeten voorrang krijgen zolang het 'nu' is.

Echte bekering wordt zichtbaar door iemands verdriet over zonde.¹⁸ Emotionele bekerings zijn niet verkeerd; het is logisch dat mensen die zichzelf en hun zonden in het licht van Gods heiligheid zien in tranen uitbarsten. Maar tranen bewijzen geen bekering; latere vrucht wel.¹⁹

Christus, rijk voor Zijn vleeswording, *werd arm terwille van ons* door mens te worden, en Zich te identificeren met de armen.²⁰ Waarom denken veel zendingen tegenwoordig dan dat ze niet kunnen werken zonder veel materiële middelen? De armen vinden het vaak moeilijk zich te vereenzelvigen met zendingen die op veel hogere economische niveaus leven dan zijzelf. Zulke zendingen, vooral zij die regelmatig veel geld in hun werkvelden pompen, riskeren dat *het* Goede Nieuws verward wordt met de financiële verlichting die zij brengen. Christus' voorzieningswonderen waren voor een gelegenheid, niet structureel – in feite *weigerde* Hij in daarin structureel te zijn.²¹ Paulus werkte net zo.

Paulus beschrijft de persoonlijke verantwoordelijkheid voor een bediening:²² in dit geval verheugt hij zich dat Titus hetzelfde enthousiasme en initiatief heeft als hijzelf. Paulus had dat Titus niet opgelegd; de Heer had het in diens hart gelegd.

Paulus hoopt dat het geloof van de Korintiërs zal groeien, zodat zijn werkgebied zich vanuit hen zal uitbreiden. Oftewel: als het geloof van de Korintiërs groeit, wordt er kwaliteit aan Paulus' bedieningssucces toegevoegd. Daardoor wordt het minder nodig voor hem onder *hen* te werken en kan hij zich concentreren op de evangelisatie van *verderweg* gelegen gebieden.²³

¹⁰ 4:6; Gen. 1:3; Joh. 1:4,5,7,9; 8:12; 12:46; 2 Kor. 5:17; Joh. 20:21

¹¹ 2 Kor. 5:11

¹² Joh. 16:8

¹³ 2 Kor. 5:14

¹⁴ 5:15,19,20

¹⁵ 6:2

¹⁶ Joh. 9:4

¹⁷ Matt. 24:9,21

¹⁸ 2 Kor. 7:9

¹⁹ Matt. 3:8; Rom. 10:9,10

²⁰ 2 Kor. 8:9

²¹ Joh. 6:27

²² 2 Kor. 9:16,17

²³ 10:15,16

Paulus was net zo begaan met evangelieprediking waar dat nog niet gedaan was²⁴ als met de kwaliteit van zijn werk. Hij verwoordde dat als: ‘ik heb u aan Christus beloofd als reine bruid’.²⁵ Hij was bezorgd omdat de Korinthiërs zich zo makkelijk lieten verleiden en drong er bij hen op aan te streven naar volmaaktheid – een verlangen dat hij tot zijn gebed maakte.²⁶

Paulus’ financiële beleid was geen gelden te accepteren van de Korinthiërs waaronder hij werkte.²⁷ Hij werkte ‘gratis’, en wilde ‘niemand tot last zijn’. Maar hij had er geen moeite mee ondersteuning te ontvangen van *Macedonische* kerken als hij werkte onder *Korinthiërs*, of van *Korinthiërs* als hij in *Efeze* werkte.²⁸ ‘Gratis’ schijnt tegenwoordig vergeten te worden. Het betekent: reken niet op en vraag niet om menselijke ondersteuning; vertrouw alleen op de Heer voor alle persoonlijke en werkgerelateerde noden. Wees niemand tot last, vooral niet de mensen onder wie je werkt, zodat het evangelie zich ongehinderd kan verspreiden.²⁹

Het principe van ‘meer lijden’ pleit voor de legitimiteit van waar apostelschap, *niet ertegen*.³⁰ In *menselijke kracht* kan *Gods kracht* zich niet openbaren, maar in *zwakheid* wel.³¹ Menselijke zwakheid is de *basis* voor Gods werkzame kracht, *geen bewijs tegen* de wettigheid van een bediening. Dat is wat de valse apostelen niet begrepen en accepteerden.

Grotere kennis van en intimiteit met God³² kent een prijs. Hoe meer we deel hebben aan Zijn opstandingskracht, hoe meer we delen in Zijn lijden.³³ Dat kan satanische tegenstand zijn. Als gebed om verlichting onbeantwoord blijft, weten we dat God daarvoor Zijn redenen heeft.³⁴

De kenmerken van een apostel zijn tekenen, wonderen en krachten.³⁵ Teveel mensen laten zich graag apostelen noemen in wiens bediening die eigenschappen ontbreken. Ze maken de Heer en zichzelf belachelijk. De wereld wordt niet gediend door zulk bedrog.

Materialisme heeft het zendingsdenken besmet. Kunnen we echt tegen de mensen die we dienen zeggen: ‘we willen niet je bezit, maar jou’? Paulus wilde geld aan de Korinthiërs *besteden*, niet aan ze *verdienen* en verwachtte hetzelfde van zijn collega’s. Toch denken sommigen dat ze ongestraft materialistische wegen kunnen volgen. Is onze voornaamste zorg ons *recht* van het evangelie te leven, of vinden we het *belangrijker* de verspreiding ervan niet te hinderen *door van dat recht gebruik te maken*? Het evangelie gratis prediken is een beloning op zich. Er is niets tegen ontvangst van *vrije* giften – immers, mensen toestaan te geven voegt toe aan hun geestelijke rekening. Daarbij, evangeliedienaren zouden de eersten moeten zijn om uit eigen ervaring te getuigen dat ‘*God in staat is genade te geven in overvloed... zodat ze altijd alles hebben wat ze nodig hebben...*’.³⁶

²⁴ Rom. 15:20; 2 Kor. 10:15,16

²⁵ 11:2

²⁶ 11: 3,4,20,28; 12:9b,20,21; 13:11a

²⁷ 11:7-10

²⁸ 1 Kor. 16:8,17

²⁹ 9:12b

³⁰ 2 Kor. 11:24-27

³¹ 12:9

³² 12:2-4

³³ Phil. 3:10

³⁴ 2 Kor. 12:7-9

³⁵ 12:12

³⁶ 2 Kor. 12:13-18; 1 Kor. 9:12,14,15,18; 2 Kor. 2:17; 6:3,10b; 11:7,9; Phil. 4:17; 2 Kor. 9:8 (mijn cursivering)

Tenslotte spreekt Paulus over zijn autoriteit:³⁷ het uitoefenen van discipline onder zijn kerkleden. Hij zou die liever *niet* gebruiken, maar schuwt evenmin de confrontatie als dat nodig is. En wij? Houden we zoveel van de vrede dat we liever ongerechtigheid laten bestaan dan de overtreders terecht te wijzen? Of dat aan plaatselijke leiders over te laten? Noch vrees voor mensen,³⁸ noch onze niet-confronterende culturen zouden de minder prettige kanten van onze bedieningen moeten hinderen.

³⁷ 13:2b,10

³⁸ Spr. 29:25